

5. Runot

Dahl, Roald: Elukat

Heikkilä, Mervi: Mansikki ja moni muu

Itkonen, Jukka: Taikuri Into Kiemura ja muita kaupunkilaisia

Itkonen, Jukka: Laulavat lenkkitosut

Kunnas, Kirsi: Kani Koipeliinin kuperkeikat

Mariska: Kummat ja kammot : runoja ihme otuksista

Ollikainen, Aki: Merirosvo Morgan ja matruusi Hulkkonen

Perkiö, Pia: Siilin satupuu

Ruohonen, Laura: Yökyöpelit ; Allakka pullakka

EKSYNYT SUUNNISTAJA

I

Energiajamaa likin,
joksin pelonlaitaa pitkin,
jossain lehmä ammut.

Alkoi olla pimeää.
Otsalyhty sammui.

Vähän ajan kuluttua
tulsi toinen paha tikki:
kompassini putosi.
Ja se meni rikki.

II

Tähdet loisi pääni yllä.
Pelattiko? Vähän, kyllä.
En ymmärtänyt yhtään mitään,
en tiennyt länteen vaiko itään
siitä matkaa jatkaisin.

Vähän ajan kuluttua pulman ratkaisin.
Päätin, että yöryn tässä
syvän metsän pimeässä.
Niin kuin kivikautta eilen,
nuolankin rakentelin,
katkelin kun kipinöitä
lenssi korkeuksiin.
Kouas, kouas, korkealle,
ylös korkeuksiin.

Poisso oli maailman melke,
turha kiire, vipinä.
Aamuun asti siinä vietin,
mielessäni hiljaa mietin:
"Maailma on nuotto.
Ihminen on kipinä."

III

Ja puolen päivän aikaan vasta
sitien kävi niin,
että nuotolta istumasta
minut löydettiin.

Olin kisan viimeinen, olin juuri hän.
Silti, ehkä hävinneenä, ikimetsään ekayneenä,
oppia sain paljon voittojakin enemmän.

Ollaan sitten vaikka missä,
jollei olla joskus ekayksissä,
kenties silloin aivan liikaa tsälliä uhataan.
Ja ehkä juuri sillä lailla,
syvää ymmärrystä vailla
moni kauris ikimetsä turhaan tuhotaan.